

«Салічна правда» як пам'ятка раннього середньовіччя

Виконали

студентки
22 МН групи
Чеботар Альбіна
Стратій Аміна
Руденко Аліна
Сосновських Дар'я

ЗМСТ

- Вступ
- Джерела
- Злочин і покарання
- Спадкове право
- Шлюбно-сімейне право
- Судовий процес

Впродовж тривалого часу більшість європейського населення в середні віки ще жила за старими римськими законами. Кельти слов'яни, германці зберігали на території колишньої Римської імперії традиційне звичаєве право, яке в них змінювалось вкрай поволі.

Але поява у них держав, а також тісні контакти з романізованим населенням, яке вже мало писані закони, посприяли писемній фіксації норм звичаєвого права і в них. Так наприкінці V – на початку IX ст. з'явилися їхні судебники або записи звичаєвого права, які в медієвістиці називаються «правдами». Із усіх варварських «правд» (*Leges barbarorum*) одним з найцінніших джерел як для історико-правової науки так і для вивчення господарського життя і суспільного ладу франків доби Меровінгів, і частково Каролінгів є «Салічна правда» (*Lex Salica*).

«Салічна правда» укладалася в час остаточного розпаду родового ладу у германських племен і появи приватної власності на землю, формування державності. Для охорони приватної власності було необхідно зафіксувати ті судові покарання, які мали застосовуватися до осіб, що порушили це право. Потребували фіксації і такі нові форми суспільних відносин, як територіальні, сусідські, зв'язки селян – общинників, відносини влади та покори між королем та його підданими тощо.

В першу чергу, слід відрізнити основний текст судебника, упорядкованого близько 500 р., від доповнень, зроблених у VII–IX ст. Як юридичне джерело «Салічна Правда» немає чітко окресленого плану. Закони сформульовані дуже лаконічно і спрямовані головним чином проти крадіжок і насильства. Положення її не носять характеру загальних юридичних норм, а є фіксованим переліком конкретних правових звичаїв. Фактично, це судебник, що складається з конкретних судових випадків (казусів), які в результаті багаторазових повторів перетворилися на судовий звичай. Текст поділяється на титули (глави), а кожен титул в свою чергу на параграфи. Більшість титулів присвячена злочинам проти особи і майна.

Джерела

Найважливішим джерелом права до «Салічної правди» були інші варварські правди. Але в ній більш виразно ніж в інших «варварських правдах» відбилосся давньогерманське право. Римський вплив відчувається тут мінімально — у мові судєбника, складеного зіпсованою (так званою варварською або вульгарною) латиною, та у використанні римських грошових одиниць (солід, денарій).

Що ж до самих принципів законодавства, то в «Салічній правді» вони є суто германськими: тут постає давнє германське право, яке окремими своїми деталями нагадує риси побуту і звичаїв, що існували у германців в епоху, описану Тацитом у «Германії».

Покарання диференціювались залежно від становища правопорушника. «Салічна Правда» свідчить про існування у франків пережитків кривавої помсти. Якщо злочинець не може сплатити викуп за вчинене вбивство, то «він має заплатити своїм життям». Проте кривава помста забороняється, якщо вбивство вчинене ненавмисно. Основним покаранням за вбивство був вергельд (ціна людини), який визначався в солідах і динаріях (1 солід = 40 ден.).

За вбивство напіввільного (лита) сплачувався половинний вергельд – 100 солідів, за вбивство раба призначався не вергельд, а штраф у 35 солідів, який сплачувався господареві вбитого раба. За вбивство вільного франка – 200, графа, королівського чиновника – 300 солідів.

За вбивство графа при виконанні ним службових обов'язків вергельд потроювався. Життя священнослужителя каралося потрійним вергельдом у 600 солідів, єпископа – 900. Якщо смерть була спричинена ударом, укусом або нападом домашньої тварини, то вергельд сплачував її власник у половинному розмірі. Про відповідальність за вбивство повідомляє титул «Про жмені землі».

Статті «Салічної Правди» охороняли і захищали життя та гідність жінки. За викрадання чужої дружини належало платити штраф 200 солідів. Той, хто хапав вільну жінку за руку, кисть або палець платив 15 солідів, а, хто називав вільну жінку розпусницею – 45 солідів (гл. 20, 30 пар. 3).

Спадкове

право

Рухоме майно син і дочка успадковували порівну. Але земля переходила тільки до сина. Тобто земля залишалась в одному і тому ж роді.

Едикт короля Хільперика (561 – 584 рр.) встановив, що за відсутності у померлого синів майно успадковують доньки, а коли і їх немає, то брат чи сестра померлого, але не «сусіди», як це було раніше.

З розвитком приватної власності у праві франків з'являється інститут аффатомії, через який можна було внести зміни у законний порядок успадкування. Аффатомія полягала у тому, що укладалась угода, за якою майно спадкодавця ще при його житті передавалось будь-якій особі. Аффатомія своєрідний публічний символічний акт передачі майна, договір даріння на користь третьої особи з елементами заповіту. Відповідно до умов такого договору, володар майна передавав його довіреній особі, з якою не перебував в родинних зв'язках.

Через один рік ця довірена особа мала передати це майно комусь з спадкоємців дарувача, відповідно до попередніх домовленостей. Аффатомія здійснювалася публічно в сотенному зібранні, із клятвеним підтвердженням домовленостей не менш ніж трьома свідками. Через договір аффатомії формується інститут спадкування, раніше не відомий звичаєвому праву франків. Слід зауважити, що аффатомія розповсюджувалася лише на рухоме і не родове майно.

Шлюбно-сімейне право

Стародавні звичаї германців дозволяли укладання шлюбу через купівлю дружини, але ще більш стародавні не виключали її крадіжки. Через купівлю чоловік отримував владу над жінкою. Після його смерті ця влада переходила до свекра, тому що викуп (плата) давався ним. У час «Салічної Правди» ці звичаї вже відмирили. Місце викупної плати зайняли речі або гроші, які чоловік приносив дружині у вигляді ранкового подарунку (у нагороду за невинність). Вони залишались у сім'ї. Дружина мала принести в дім чоловіка посаг.

Розлучення спочатку дозволялись, але з укріпленням християнства, капітулярієм від 744 р. вони були заборонені. Жінка могла вийти заміж лише за чоловіка рівного їй за походженням і статками. Виходячи заміж за раба, вона сама ставала рабинею.

Влада батька не була широкою. Його опіка закінчувалася при досягненні синами 12-річного або 14-річного віку. Хоча, родові зв'язки у франків були дуже сильними. Рід у «Салічній Правді» виступає не лише як верховний власник общинних земель, але і як політична організація. Разом з тим, передбачалася і можливість добровільного виходу з родового союзу, так звана «відмова від рідства» (титул 60). Після цієї процедури людина не могла брати участі у спадкуванні, ні в отриманні вергельд а її спадщина надходила до скарбниці.

Вища судова влада належала монарху, який здійснював її разом з представниками знаті, але королівська рада розглядала найнебезпечніші правопорушення, здебільшого ж справи розглядалася «судами сотні». Їх форма протягом декількох століть не зазнала серйозних змін. Але поступово судові повноваження зосереджується в руках феодалів.

Спочатку граф, центенарій чи вікарій тільки скликали мальберг — збори вільних людей сотні, які вибирали із свого середовища суддів-рахінбургів. Суд відбувався під керівництвом виборного голови — тунгіна. До його складу обирались, як правило, заможні, поважні люди. Але на судовому засіданні мали бути присутніми всі вільні і повноправні жителі (дорослі чоловіки) сотні. Уповноважені короля виконували лише функції наглядачів.

Поступово уповноважені короля витісняють тунгінів, і за Каролінгів головами судів були вже виключно «люди короля». Їх посланці — місії одержали право замість рахінбургів призначати членів суду-скабінів. Зрештою, скасувавши обов'язок вільних людей бути присутніми на суді, Каролінги завершили концентрацію судової влади в руках своїх ставлеників.

Судовий процес

Подальший розвиток феодалізму призвів до радикальних змін усієї судової структури. Сеньйори — імуністи розширюють свої права в галузі суду над селянами, які проживали в їх володіннях. Набувають рис імунітету і судові повноваження посадових осіб та духовенства. Юрисдикція церкви поширюється на деякі категорії мирян – вдів, сиріт, вільновідпущеників, які перебували під її опікою.

Основними рисами судового процесу за «Салічною Правдою» були:

- а) здійснення цивільного і кримінального процесу в однакових формах;
- б) порушення справи лише з ініціативи позивача або постраждалого;
- в) змагальний характер процесу, формально рівні права сторін;
- г) чітке дотримання встановлених процесуальних форм(формалізм).

Судовий процес розпочинався лише з ініціативи потерпілого. Він мав надати докази скоєного проти нього злочину, привести співприсяжників, які мали підтвердити його гарну репутацію. Після заяви потерпілого, він у встановленій формі при свідках викликав до суду обвинувачуваного. Неявка будь-якої із сторін каралася штрафом. Від штрафу звільнялися особи, які були відсутні з поважних причин (королівська служба, хвороба, смерть когось із близьких).

Розгляд починався з вислуховування позивача, який мав висловлювати звинувачення в чітко визначеній формі, що дозволяло обвинувачуваному відповідати лише «так» або «ні». Якщо відповідь була позитивною, суд відразу виносив рішення. В протилежному випадку суддя вирішував питання про порядок надання доказів.

Доказом факту вчинення злочину вільною людиною було затримання на місці злочину, власне зізнання. Основним засобом одержання зізнання при обвинуваченні рабів були катування. Крім того, «Салічна Правда» передбачала ще три варіанти отримання доказів: співприсяжність, свідчення очевидців і ордалії.

Найбільш широко практикували залучення співприсяжних. 12 співприсяжників, як правило, це були родичі, друзі, сусіди обвинувачуваного мали стати «свідками його доброї слави». Своїми клятвами вони підтверджували, що обвинувачуваний через властиві йому якості не міг вчинити приписуваних йому діянь, і що не може бути сумнівів у правдивості його присяги. Неправдиві свідчення як і відмова свідка з'явитися в суд, каралися штрафом у 15 солідів.

Іншою можливістю встановити істину були ордалії («суд божий»), у «Салічній правді» згадується лише один вид ордалії — випробування «казанком», коли руку обвинувачуваного опускали в казан з окропом і потім зав'язували, приклавши до пов'язки печатку. Через три дні її знімали, якщо на руці не було опіку, то обвинуваченого визнавали невинним. Для заможних громадян існувала можливість відкупитися від «суду божого».

Якщо обвинувачуваний погоджувався з вироком суду, йому давався пільговий термін для сплати штрафу, після закінчення якого у випадку несплати позивач звертався за допомогою графа. Останній разом із 7 рахінбургамі повинен був конфісковувати майно обвинувачуваний на суму рівну штрафу.

У випадку незгоди обвинувачуваного з рішенням суду рахінбургів, він знову викликався в сотенний суд через 40 днів, у випадку неявки або невиконання вироку, позивач повинен був протягом 14 днів викликати його на суд короля. У випадку неявки на суд короля або відмови виконати його рішення, обвинувачений оголошувався поза законом і разом з усім своїм майном переходив у власність позивача.

Дякую за
увагу

ПРЕЗЕНТАЦІЯ НА ТЕМУ:

“Особливості соціального партнерства в Україні”

Виконали:

Студентки: 11 МБ МН групи

Спеціальність: Менеджмент

Жук Руслана

Шило Анастасія

У сучасний період в Україні відбуваються процеси, які можна визначити як формування колективного трудового права. Кризовий стан економіки загострив потребу суспільства досягнути соціального балансу між найманими працівниками, власниками (роботодавцями) і державою. Зараз наочно видно, що правовими засобами індивідуального трудового права, в якому основними суб'єктами виступають індивідуальний найманий працівник і окремий роботодавець, не вирішити нагальних проблем.

Соціальне партнерство

На перший план виходять, умовно кажучи, суб'єкти інших "вагових категорій" - колективи найманих працівників і колективи роботодавців. Узгодження соціально-економічних інтересів між вказаними суб'єктами, а також між ними і державою утворює цілу систему суспільних відносин, які отримали у зарубіжних країнах назву інституту соціального партнерства, котрий пронизує соціально-економічні відносини від національного рівня до конкретного підприємства (роботодавця).

Соціальне партнерство — це система взаємозв'язків між найманими працівниками, трудовими колективами, професійними спілками — з одного боку, роботодавцями та їх об'єднаннями — з другого, і державою та органами місцевого самоврядування — з третього, їхніми представниками та спільно створеними органами з регулювання соціально-трудових відносин, які (взаємозв'язки) полягають у взаємних консультаціях, переговорах і примирних процедурах на взаємоузгоджених принципах з метою дотримання прав та інтересів працівників, роботодавців і держави.

Певний досвід соціального партнерства було здобуто ще в 20-ті роки ХХ ст. Тоді в Україні сформувались усі його сторони: держава, підприємці, профспілки. Але історія розпорядилася по-своєму: підприємницька діяльність зі зміцненням соціалістичного сектора народного господарства вже звужувалась до повної її ліквідації, а держава не вважала за необхідне вести переговори з профспілками, оскільки їм можна було навіть диктувати, передавши після ліквідації Наркоматів праці окремих державних функцій.

Необхідно зазначити, що система соціального партнерства в Україні далі формувалася в складних політичних та економічних умовах, оскільки одна зі сторін соціального діалогу — підприємці — в організаційно-економічному аспекті лише формувалася, а держава виконувала подвійну функцію: найбільшого роботодавця і сторони соціального партнерства.

Головною функцією системи соціального партнерства

є недопущення руйнівних страйків та створення умов для динамічного розвитку виробництва і забезпечення належного рівня доходів найманих працівників.

Основою соціального партнерства

є принцип співробітництва між роботодавцями і найманими працівниками, який реалізується у формі ведення переговорів, укладенні колективних договорів, узгодженні проектів нормативно-правових актів, консультацій при прийнятті рішень між суб'єктами соціального партнерства на всіх рівнях (національному, регіональному, галузевому та місцевому рівнях).

До сфери соціального партнерства входять питання:

- досягнення консенсусу з питань забезпечення зайнятості;
- створення додаткових робочих місць;
- застосування найманої праці з дотриманням вимог техніки безпеки та вимог охорони здоров'я, питання оплати праці, прав працівників на своєчасне отримання заробітної плати;
- забезпечення нормального режиму праці і відпочинку;
- забезпечення права працівників на участь в управлінні працею на підприємстві.

Основними завданнями системи соціального партнерства в Україні можна вважати:

- подолання монополії у розподілі створеного продукту шляхом залучення всіх суб'єктів суспільних відносин до управління виробництвом;
- підвищення мотивації до праці з метою забезпечення високих кінцевих результатів роботи, що сприятиме зростанню рівня життя в країні;
- усунення чинників соціальної напруги у суспільстві і зменшення на цій основі негативних економічних наслідків.

Кабінет Міністрів України

виступає в соціальному партнерстві як орган, що здійснює управління об'єктами державної власності. Держава як суб'єкт соціального партнерства в Україні залишила за собою таку важливу функцію як створення правової бази для регулювання соціально-трудових відносин, встановлення на державному рівні мінімальних гарантій для трудящих у сфері праці. Представниками найманих працівників виступають на національному рівні профспілкові об'єднання України

В Україні створено спеціальні органи,

котрі здійснюють повноваження у сфері соціального партнерства - Національна рада соціального партнерства, Національна служба посередництва і примирення.

Основними завданнями НСПП є: сприяння взаємодії сторін соціально-трудова відносин у процесі врегулювання колективних трудових спорів (конфліктів), що виникли між ними;

прогнозування виникнення колективних трудових спорів та сприяння своєчасному їх вирішенню;

здійснення посередництва і примирення під час вирішення колективних трудових спорів.

Відносини соціального партнерства мають колективний характер, в їх основі лежить колективний інтерес сторін. Колективний характер соціального партнерства виявляється в трьох аспектах: наявності колективного інтересу усіх суб'єктів у сфері застосування найманої праці; наявності колективних відносин у цій сфері; колективній структурі сторін соціального партнерства.

Предметом соціального партнерства виступають колективні відносини між соціальними партнерами із участі трудових колективів у встановленні умов праці; з участі трудових колективів в управлінні організаціями, на яких вони працюють; щодо укладення і виконання колективних договорів та колективних угод на галузевому, регіональному, національному рівнях; щодо діяльності професійних спілок та інших представницьких органів трудового колективу в соціально-трудових відносинах; щодо утворення та діяльності об'єднань роботодавців; з вирішення індивідуальних та колективних трудових спорів.

Отже, соціальне партнерство - це система методів і спосіб узгодження протилежних інтересів, вирішення соціально-економічних проблем і регулювання протиріч між найманими робітниками та роботодавцями (власниками засобів виробництва), яке опосередковується участю держави

З наведених позицій можна зробити висновок, що соціальне партнерство передбачає спільне і колективне вирішення різними соціальними групами та створеними ними формуваннями (об'єднаннями, профспілками) соціально-трудових питань, врегулювання соціальних конфліктів, подолання кризових явищ шляхом проведення консультацій, переговорів, укладання договорів тощо. Узгодження інтересів найманих працівників і власників капіталу у сфері соціально-трудових відносин здійснюється шляхом переговорів і завершується укладанням колективних договорів і угод, тобто колективно-договірне регулювання соціально-трудових відносин є невід'ємною характеристикою системи соціального партнерства.

Курс України на створення ринкової економіки об'єктивно зумовлює необхідність побудови соціальної держави, що ґрунтується на соціальному партнерстві між громадянами та державою, робітниками та роботодавцями, виробниками та споживачами. Тому подальша розбудова українського суспільства потребує розвитку процесів конституювання демократичних, політичних та правових механізмів управління соціальними явищами.

Соціально-політична сфера влади має наповнюватися різними формами взаємодії громадських організацій і рухів з державою та її структурами. Об'єднання роботодавців у державі також начебто є (наприклад, Український союз промисловців і підприємців, Федерація роботодавців України), але всі вони створені передусім для лобювання інтересів роботодавців в органах виконавчої і законодавчої влади, а не для переговорів з робітниками.

Дякуємо за увагу ♥

Концепції сталого розвитку України

Виконали:

Студентки 11 МБ МН групи

Шило Анастасія

Жук Руслана

Ідея сталого розвитку України стосується не тільки сучасності: вона адресована водночас як нинішнім, так і прийдешнім поколінням. Це ідея рівноправ'я всіх поколінь і всіх людей кожного покоління, справедливості в просторі й у часі, ефективного використання потенційних можливостей, збалансованості суспільного розвитку і збереження природи.

Основна мета сталого розвитку України – забезпечення динамічного соціально-економічного зростання, збереження якості навколишнього середовища і раціональне використання природно-ресурсного потенціалу, задоволення потреб сучасних і майбутніх поколінь через побудову високоефективної економічної системи, що стимулює екологічну сталість, продуктивну працю, науково-технічний прогрес, а також має соціальну спрямованість.

Основними цілями сталого розвитку є:

- Економічне зростання
- Охорона навколишнього природного середовища
- Добробут
- Справедливість
- Ефективне використання природних ресурсів
- Стабілізація численності населення
- Освіта
- Міжнародне співробітництво

ГЛОБАЛЬНІ ЦІЛІ

Сталого Розвитку

1 НІ БІДНОСТІ

2 НІ ГОЛОДУ

3 ГАРНЕ ЗДОРОВ'Я

4 ЯКІСНА ОСВІТА

5 ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ

6 ЧИСТА ВОДА ТА НАЛЕЖНІ САНІТАРНІ УМОВИ

7 ВІДНОВЛЮВАНА ЕНЕРГІЯ

8 ГІДНА ПРАЦЯ ТА ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ

9 ІННОВАЦІЇ ТА ІНФРАСТРУКТУРА

10 ЗМЕНШЕННЯ НЕРІВНОСТІ

11 СТАЛИЙ РОЗВИТОК МІСТ ТА СПІЛЬНОТ

12 ВІДПОВІДАЛЬНЕ СПОЖИВАННЯ

13 БОРОТЬБА ЗІ ЗМІНОЮ КЛІМАТУ

14 ЗБЕРЕЖЕННЯ МОРСЬКИХ ЕКОСИСТЕМ

15 ЗБЕРЕЖЕННЯ ЕКОСИСТЕМ СУШІ

16 МИР ТА СПРАВЕДЛИВІСТЬ

17 ПАРТНЕРСТВО ЗАРАДИ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ

ГЛОБАЛЬНІ ЦІЛІ
Сталого Розвитку

Економічне зростання – формування соціально-орієнтованої ринкової економіки, забезпечення можливостей, мотивів і гарантій праці громадян, якості життя, раціонального споживання матеріальних ресурсів;

Охорона навколишнього природного середовища – створення громадянам умов для життя в якісному навколишньому природному середовищі з чистим повітрям, землею, водою, захист і відновлення біорозмаїття, реалізація екологічного імперативу розвитку виробництва;

Добробут – запровадження єдиних соціальних стандартів на основі науково обгрунтованих нормативів бюджетної забезпеченості одного жителя з урахуванням регіональних особливостей;

Справедливість – встановлення гарантій рівності громадян перед законом, забезпечення рівних можливостей для досягнення матеріального, екологічного і соціального благополуччя;

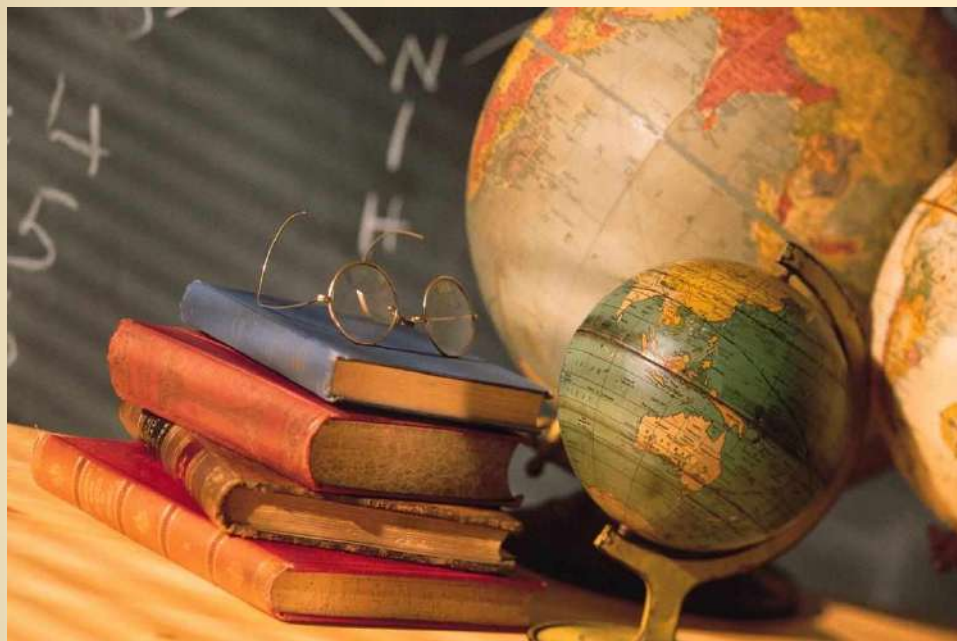
Ефективне використання природних ресурсів – створення системи гарантій раціонального використання природних ресурсів на основі дотримання національних інтересів країни та їх збереження для майбутніх поколінь;

Стабілізація чисельності населення – формування державної політики з метою збільшення тривалості життя і стабілізації чисельності населення, надання всебічної підтримки молодим сім'ям, охорона материнства і дитинства;

Освіта – забезпечення гарантій доступності для одержання освіти громадян, збереження інтелектуального потенціалу країни;

Міжнародне співробітництво – активна співпраця з усіма країнами і міжнародними організаціями з метою раціонального використання екосистем, гарантування безпечного і сприятливого майбутнього.

Сталий розвиток України базується на таких принципах:

- забезпечення гармонізації співіснування людини і природи;
- реалізації права на справедливе задоволення потреб і рівність можливостей розвитку сучасних і майбутніх поколінь;
- невід'ємності захисту і підтримання належного стану навколишнього природного середовища у процесі розвитку суспільства;
- відповідальності держави за погіршення стану навколишнього природного середовища;
- нарощування національного потенціалу країни для забезпечення сталого розвитку;
- здійснення заходів щодо екологізації господарської діяльності, усунення причин негативного антропогенного впливу на якість навколишнього середовища, а не його наслідків;
- забезпечення у встановленому законодавством порядку доступу населення до екологічної інформації, включаючи інформацію про небезпечні матеріали та види діяльності;

- співробітництва у створенні відкритої міжнародної економічної системи, яке веде до економічного зростання і сталого розвитку всіх країн;
- стримування та попередження переміщення /перевезення, переносу/ в інші країни будь-якої діяльності або речовин, що вважаються шкідливими для здоров'я людини;
- проведення оцінки екологічних наслідків усіх видів діяльності, які можуть негативно вплинути на навколишнє природне середовище;
- зменшення різниці рівнів життя різних верств населення і подолання бідності;
- участі громадян в обговоренні проектів законодавчих актів, проведення громадської експертизи будівництва та експлуатації господарських комплексів;
- державного сприяння консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України;
- залучення всіх верств населення країни до досягнення цілей сталого розвитку.

Потенційні загрози сталому розвитку поділяються на внутрішні та зовнішні

Внутрішні

- зменшення обсягів виробництва;
- монополізацію економіки;
- зниження забезпеченості відновлювальними природними ресурсами, погіршення стану навколишнього природного середовища;
- зростання зношеності виробничих потужностей, основних комунікаційних та інших життєзабезпечуючих систем;
- використання недосконалих технологій;
- зниження інвестиційної активності;
- підвищення вартості і падіння рівня та якості життя;
- зниження рівня зайнятості населення, в тому числі й за рахунок прихованого безробіття;
- зменшення платоспроможного попиту на товари та послуги;
- погіршення стану фінансової системи;
- державний внутрішній борг;
- зниження рентабельності виробництва та якості продукції, зростання кількості збиткових підприємств.

Зовнішні

- зростання цін і погіршення умов закупки паливно-енергетичних і мінерально-сировинних ресурсів, готової продукції, комплектуючих виробів, виробництво яких є неможливим чи неефективним в Україні;
- погіршення умов реалізації і кон'юнктури світового ринку товарів, які експортуються з України, зниження їхньої конкурентоздатності;
- зниження зовнішньої кредитної безпеки;
- витіснення вітчизняних виробників товарів і послуг з внутрішнього ринку зарубіжними агентами ринку;
- зростання відтоку фінансових активів за кордон;
- відтік найбільш кваліфікованої робочої сили за кордон і збільшення числа біженців з інших країн;
- перехід у власність нерезидентів ключових життєзабезпечуючих виробництв;
- природні стихії та катастрофи;
- скорочення та втрата біорізноманіття.

Національні пріоритети сталого розвитку України

Національні пріоритети сталого розвитку реалізуються через:

- розробку та реалізацію сукупності стратегій (економічної, екологічної та соціальної) розвитку суспільства у зв'язку та взаємоузгодженості;
- формування механізмів інтеграції екологічної компоненти у стратегію соціально-економічного розвитку;
- створення системи збалансованого управління розвитком суспільства, що стимулюватиме охорону довкілля та відновлення його природних властивостей, забезпечить належне регулювання використання природних ресурсів та розвиток продуктивних сил держави;
- врахування в процесі реалізації основних цілей сталого розвитку можливостей і потреб регіонів України, різних верств населення, національних меншин і етнічних груп, залучення громадськості для вироблення планів дій щодо охорони навколишнього природного середовища;
- введення інтегральних індикаторів сталого розвитку.

Засоби реалізації Концепції переходу України до сталого розвитку

Реалізація Концепції забезпечується за допомогою цілеспрямованої політики, яка включає державний, регіональний та місцеві рівні вирішення відповідних питань, правові, фінансові та організаційні засоби.

На державному рівні, з метою послідовної реалізації основних принципів сталого розвитку, створюється Національна комісія сталого розвитку України, яка забезпечує формування основ Національної політики сталого розвитку та здійснює координацію діяльності міністерств, інших центральних і місцевих органів виконавчої влади, міжнародних та громадських організацій. Склад комісії та її чисельність затверджується Президентом України.

На регіональному рівні сталий розвиток передбачає розробку соціально-економічних та екологічних програм розвитку територій, формування місцевих бюджетів з урахуванням пріоритетності цілей і завдань сталого розвитку, реалізацію комплексу заходів збалансованого розвитку регіонів

Гармонійне поєднання загальнонаціональних і регіональних інтересів дасть змогу:

- врахувати особливості кожного регіону, своєрідність природно-географічних, ресурсних, історичних, економічних, соціальних та інших умов у контексті загальнодержавних інтересів;
- забезпечити зміщення функцій в системі економічного реформування в регіони та поліпшити конструктивність і ефективність реформ, надати їм соціально-екологічної спрямованості;
- визначити оптимальні обсяги та джерела покриття потреб регіонів у багатоцільових ресурсах, зокрема – сировинних і паливно-енергетичних, встановити ієрархію споживачів ресурсів;
- створити ефективні механізми для регулювання соціально-економічного та екологічного розвитку регіонів з наданням додаткових повноважень органам місцевого самоврядування щодо формування і використання місцевих бюджетів, валютних фондів, у тому числі й на розв'язання екологічних проблем.

Дякуємо за
увагу

Соціальна політика держави

Виконали:

Студентки: 11 МБ МН групи

Спеціальність: Менеджмент

Жук Руслана

Шило Анастасія

Соціальна політика

— це комплекс соціально-економічних заходів держави та місцевих органів влади, спрямованих на захист населення від безробіття, зростання цін, знецінення трудових заощаджень і т. ін.

Головна мета

подолання соціальної напруги

досягнення рівноваги, стабільності,
цілісності, консолідації, злагоди
й динамізму суспільства.

Завдання

- забезпечення ефективного розвитку соціальної сфери, соціального простору життєдіяльності;

здійснення заходів щодо задоволення зростаючих матеріальних і духовних потреб членів суспільства;

- врегулювання процесів соціальної диференціації суспільством;

- підняття суспільного добробуту на рівень загальноприйнятих стандартів.

Найважливіший принцип соціальної політики

управління інтересами та через інтереси людей.

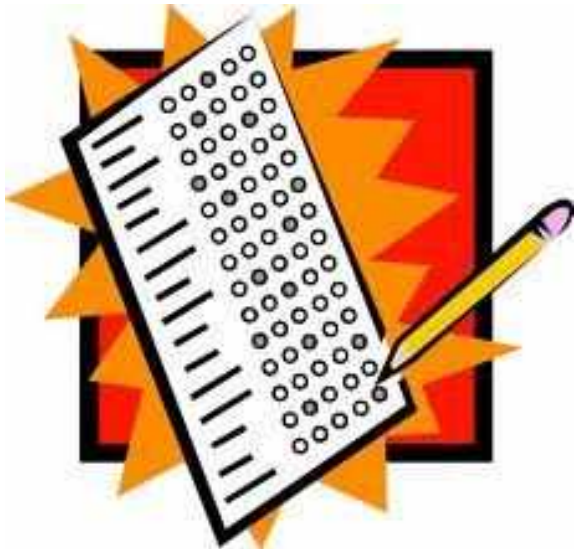
Рівні соціальної політики:

загальнодержавний
(врахування інтересів
всього суспільства);

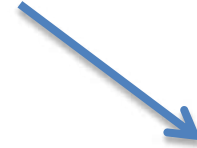
регіональний (інтереси
адміністративної одиниці);

Рівні соціальної політики:

місцевий (інтереси міста, району, підприємства тощо);

локальний (допомога і підтримка громадянам, що постраждали від стихійного лиха).

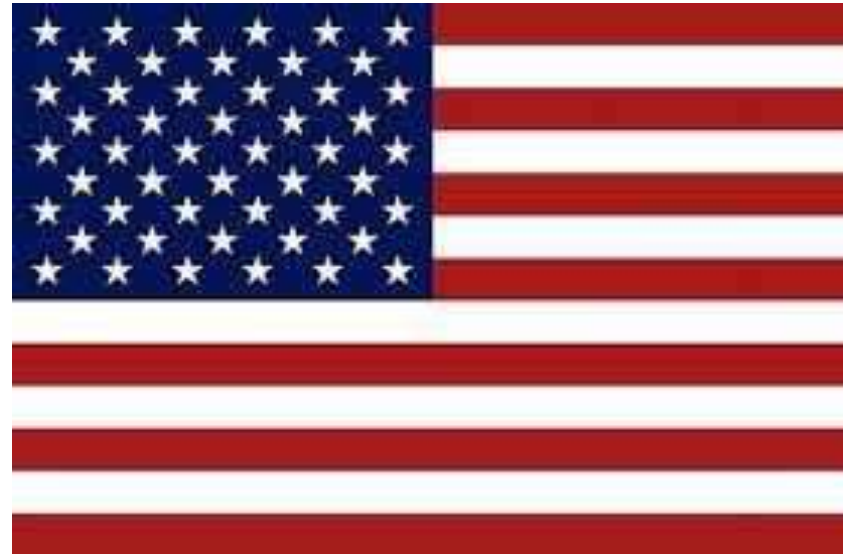

Моделі соціальної політики держави

Модель розвитку соціальної сфери і соціального захисту в адміністративно-командній економіці — жорсткий контроль державою соціальних відносин; зрівняльний принцип розподілу низький рівень доходів; визнання зарплати, отриманої на державних підприємствах, їх основним джерелом; заохочення колективних форм споживання, у тому числі в "натуральному вираженні" (надання безплатного житла, відпочинку, соціальних послуг тощо); незацікавленість в особистих збереженнях та інвестуванні.

Американська модель соціальної політики

найбільш лібералізований варіант, який базується на принципі відокремлення соціального захисту від вільного ринку й обмеженні захисту лише тих, хто не має інших доходів, крім соціальних виплат. При цьому забезпечується досить високий рівень і якість життя основної частини населення.

Шведська модель

(Швеція, Норвегія, Фінляндія та інші країни) — економіка найбільшою мірою працює на задоволення потреб членів суспільства. Вона відзначається надзвичайно високою часткою ВВП, яка розподіляється через бюджет (понад 50%), акумулюванням у руках держави значних фінансових ресурсів, домінуванням ідеї рівності та солідарності у здійсненні соціальної політики, профілактичними заходами у сфері зайнятості, жорсткою політикою доходів, високим рівнем соціального захисту населення, що забезпечується в основному за державні кошти. Тут соціальна політика тісно пов'язана з державним регулюванням економіки, яка має чітко виражену соціальну спрямованість, тобто соціальна політика виступає як мета економічної діяльності держави.

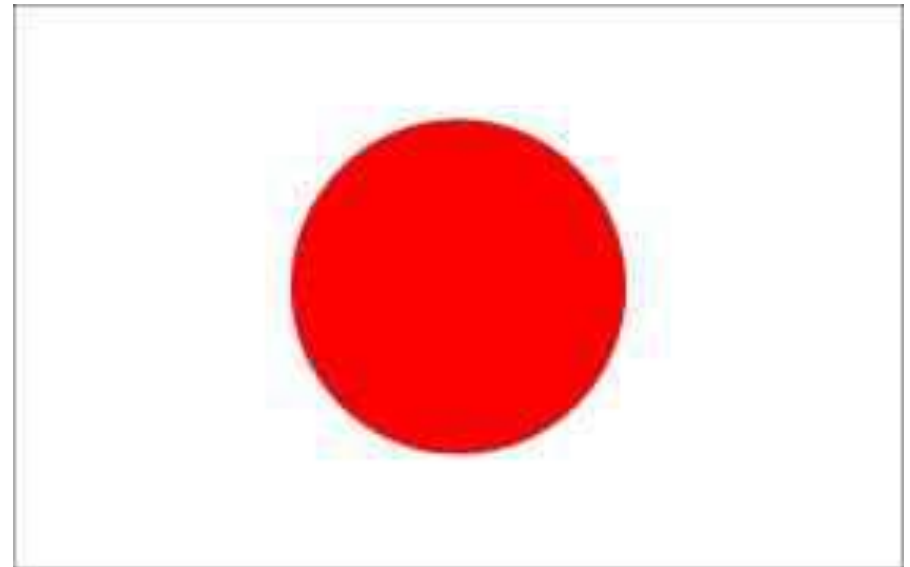
Німецька модель

(ФРН, Франція, Австрія) характеризується високими обсягами ВВП, що перерозподіляється через державний бюджет (близько 50%), створенням розвиненої системи соціального захисту на основі залучення коштів держави та підприємців.

Японська модель

соціальної політики передбачає проведення політики вирівнювання доходів, особливу політику використання робочої сили, виділення питань підвищення життєвого рівня населення в ранг національних пріоритетів.

Англосаксонська модель

(Велика Британія, Ірландія, Канада) виступає як проміжна між лібералізованою американською і соціальне орієнтованою шведською та німецькою моделями. Для неї характерним є активніше, ніж для першої моделі, регулювання соціальних процесів з боку держави, проте нижчий, ніж в останніх двох моделях, рівень оподаткування і перерозподіл ВВП через держбюджет (не більше 40%).

Модель соціальної політики

Української держави

має представляти собою симбіоз лібералізму та соціальної орієнтації. Перший дає можливість в умовах відсутності достатніх фінансових коштів у держави створити умови для самореалізації і самозабезпечення економічних суб'єктів. Друга складова передбачає формування раціональної системи соціального захисту населення.

Сьогодні головними напрямками проведення соціальної політики України, які включені до програми економічних реформ, є:

- захист рівня життя за допомогою різних форм компенсації від підвищення цін і проведення індексації;
- збільшення надання допомоги малозабезпеченим верствам населення;
- перегляд та підвищення мінімальної заробітної плати для працюючих;
- розвиток безплатної вищої освіти,
- покращення якості надання безкоштовної медичної допомоги,
- збільшення кількості робочих місць, через розвиток економіки України,
- підвищення пенсій пенсіонерам,
- спрощення системи отримання субсидії.

Дякуємо за увагу ♥

***Управління корпоративною
соціальною відповідальністю***

Виконали:
Студентки 11 МБ МН
групи
Жук Руслана
Шило Анастасія

Основні напрями КСВ

- права людини;
- трудові відносини;
- корпоративне управління;
- навколишнє середовище;
- відносини із споживачами;
- залучення та розвиток громади.

Про історію КСВ

- **Почала розвиватися з 1950-х рр.** – перші дискусії щодо того, що обов'язки бізнесу перед суспільством не мають обмежуватися тільки економічними та правовими нормами
- **1960-70 рр.** – поширення в звітах компаній даних про вплив діяльності на екологію
- **1980-ті рр.** – перші соціальні аудити
- **Еволюція теорії КСВ в часі** (теорії корпоративного егоїзму, корпоративного альтруїзму, розумного егоїзму тощо)
- **1990-ті рр.** – врахування аналітиками етичності компаній щодо їх співробітників, клієнтів, інвесторам та постачальників
- Стала частиною поточного сьогодення в останнє десятиріччя, особливо в Північній Америці та Західній Європі
- В останні роки стала невід'ємною частиною діяльності компаній в Україні.

Чинниками є:

- Глобалізація, розвиток транснаціональних компаній
- Інформатизація суспільства (поширення обізнаності громадськості з екологічними та етичними питаннями)
- Зростання тиску з боку організованих груп активістів (захисників довкілля, феміністського руху, поборників інтересів споживачів тощо)

Інтерпретації КСВ

Теорія корпоративного егоїзму

- Єдина відповідальність бізнесу – збільшення прибутку для своїх акціонерів
- Нобелівський лауреат по економіці Мілтон Фрідман: «боротьба з бідністю – функція не приватного бізнесу. Це справа держави. Наша справа – заробляти гроші для акціонерів та клієнтів в рамках закону. Інших обов'язків у нас немає. Ми сплачуємо податки і більше нічого не повинні нікому, крім бога та совісті»
- Основний недолік – часова обмеженість. Компанія в довготерміновій перспективі може виграти від покращення корпоративного іміджу, розвитку відносин з місцевим співтовариством

Теорія корпоративного альтруїзму

Бізнес має турбуватися не тільки про зростання прибутку, а і робити максимальний внесок в вирішення суспільних проблем, в підвищення якості життя громадян та в збереження довкілля
Комітет з економічного розвитку: «Корпорації зобов'язані вносити значний внесок в покращення якості американського життя»

Теорія розумного егоїзму

КСВ – це просто «гарний бізнес», оскільки скорочує довготермінові втрати прибутку. Витрати на соціальні та благодійні програми хоча і скорочують поточний прибуток, в довготерміновій перспективі за захунок сприятливого соціального оточення сприяють стабільному прибутку.

Філантропічні та спонсорські програми сприяють законному зниженню бази оподаткування компанії та дають хороший «ефект публічності». Саме в цьому є основна мотивація соціальної діяльності компанії

Піраміда Керолла

Концепція обов'язків

- **Економічний:** заробляти достатній прибуток на власний акціонерний капітал для задоволення акціонерів, надавати продукцію, що варта сплачених за неї грошей, для задоволення покупців, створювати нові робочі місця та нові матеріальні цінності для свого бізнесу, заохочувати інновації
- **Правовий:** дотримуватися закону
- **Етичний:** бути моральною, чесною, справедливою, поважати права людей, уникати шкоди чи соціально кривди, запобігати завданню шкоди іншими
- **Філантропічний:** вести корисну діяльність для суспільства

Визначення КСВ

Міжнародна організація праці (МОП)

КСВ – добровільна ініціатива ділових кіл, яка стосується діяльності, що перевищує просту вимогу дотримання букви закону

Зелена книга Європейського союзу

КСВ - інтеграція соціальних та екологічних аспектів у щоденну комерційну діяльність підприємств та в їхню взаємодію з зацікавленими сторонами на добровільній основі

Форум соціально відповідального бізнесу (Україна)

КСВ - відповідальне ставлення будь-якої компанії до свого продукту або послуги, до споживачів, працівників, партнерів; активна соціальна позиція компанії, що полягає в гармонійному співіснуванні, взаємодії та постійному діалозі із суспільством, участі у вирішенні найгостріших соціальних проблем

Функції підприємства у сфері КСВ

- **Компанія – роботодавець** (створює робочі місця, платить «білу» зарплату)
- **Компанія – виробник** (створює якісні товари і послуги)
- **Компанія - платник податків** (платить всі податки (без сірих схем), дотримуючись законів)
- **Компанія - позичальник капіталу** (вчасно погашає кредити, виходить на міжнародні фондові ринки)
- **Компанія - бізнес-партнер** (демонструє добросовісну ділову практику, встановлює міцні відносини з постачальниками і дистриб'юторами)
- **Компанія - корпоративний громадянин** (запобігає можливим негативним наслідкам своєї діяльності (екологічний аспект), облагороджує територію, підтримує соціальне благополуччя)
- **Компанія - член громадських організацій** (сприяє формуванню громадянського суспільства)

Форми зовнішньої КСВ

- **Корпоративна філантропія** у формі підтримки соціально важливих подій / об'єктів
- **Гранти** / кредити на благодійні цілі
- **Партнерські проекти** з навчальними установами (стипендіальні програми, стажування)
- **Робота в асоціаціях** з законодавчими ініціативами
- **Партнерські проекти** з владою, НУО
- **Волонтерська діяльність** (добровільні безоплатні роботи силами працівників компанії)
- **Розкриття інформації** про склад продуктів, які компанія пропонує
- **Етичні підходи** до взаємодії із зовнішнім світом – ЗМІ, споживачами, органами влади, партнерами
- **Соціально відповідальний** підхід до інвестування – вибір об'єктів інвестування, виходячи з ділових, екологічних, етичних засад діяльності

Форми внутрішньої КСВ

- **соціальні пакети** для працівників
- **інвестиції** у людський капітал (тренінги, стажування, корпоративні університети та інші форми корпоративного навчання)
- **прозорі програми мотивації** і кар'єрного росту
- **етичні, інші подібні стандарти** роботи
- **прозора загальна звітність** (не лише фінансова, а й соціальна)

Міжнародні ініціативи - чинник формування і розвитку КСВ

- **Глобальний договір ООН**
- **Програма розвитку ООН
(ПРООН)**

ПРООН

Провідна агенція ООН по сприянню в сфері соціально-економічній стратегії країн, що розвиваються, та країн з перехідною економікою

Проекти ПРООН з КСВ:

- створення умов для стимулювання зайнятості та росту заробітної плати
- вдосконалення системи соціального захисту
- створення умов для скорочення бідності та розриву у рівні доходів населення

Глобальний договір ООН

- Глобальний Договір є ініціативою, спрямованою на сприяння соціальної відповідальності бізнесу та підтримку вирішення підприємницькими колами проблем глобалізації та створення більш стабільної та всеохоплюючої економіки
- Започаткований в 2000 р.
- На сьогоднішній день існує більше ніж 3 800 компаній, що стали учасниками Глобального Договору та 47 національних мереж Глобального Договору
- 206 учасників в Україні
- Глобальний Договір відстоює принципи соціальної відповідальності бізнесу з особливою увагою, спрямованою на досягнення **цілей ООН у 4 основних сферах:**
 - права людини
 - трудові відносини
 - навколишнє середовище
 - боротьба з корупцією

Міжнародні інституції, що сприяють політиці КСВ

- Європейська Рада (The European Council)
- Європейський Самміт (The European Summit)
- Європейська Комісія (The European Commission)
- Багатосторонній форум КСВ ЄС (EU Multi-Stakeholder Forum on CSR)
- Всесвітня ділова рада за сталий розвиток (WBCSD)
- Об'єднання економік відповідальних щодо охорони навколишнього середовища (CERES)
- Бізнес задля соціальної відповідальності (BSR)
- Міжнародний форум лідерів бізнесу (International Business Leaders Forum)
- КСВ Європа (CSR Europe)

Інституціональна підтримка КСВ

- державні установи
- громадськість (громадські організації, дослідницькі інститути тощо)
- бізнес кола (компанії або бізнес асоціації)

Моделі КСВ

- Американська
- Європейська
- Азійська

1) переважає філантропічний підхід, що передбачає розподіл частини прибутку компанії для інвестування її суспільно-корисних ініціатив
добродійна діяльність часто не пов'язується з основною діяльністю компанії
легко може бути скорочена залежно від економічної ситуації і політики компанії

- 2) КСВ компанії пов'язана з досягненням її бізнес-цілей і є частиною стратегії створення додаткової інвестиційної привабливості компанії. Практично всі ініціативи, що фінансуються компанією в рамках такої моделі, мають безпосередньо стосуватися підвищення прибутку
- Поштовхом до розвитку соціальної відповідальності в Європі став закон, що зобов'язав пенсійні фонди інформувати громадськість про те, чи вкладають вони надходження від пенсійних внесків у діяльність соціально відповідальних компаній

3) розвиток персоналу компанії
внесок в розвиток муніципальних
утворень, де розташовані
виробничі потужності компаній
природоохоронна діяльність
розвиток науки, освіти і технологій
добродійні внески за участю
працівників компанії
програми приведення діяльності
компанії відповідно до світових
галузевих стандартів

Потенційні напрямки для КСВ в Україні

- розвиток громадянського суспільства
- розв'язання проблеми Чорнобиля
- зменшення бідності
- боротьба з поширенням ВІЛ/СНІДу
- реінтеграція кримських татар
- поліпшення соціального захисту та освіти

Дякуємо за увагу!

ДАВНЬОЄГИПЕТСЬКІ СОЦІАЛЬНО- ЕКОНОМІЧНІ ТРАКТАТИ. ВИМОГИ ДО ВИКОНАННЯ ЗАВДАННЯ

ЧЕТИРИН МАКСИМ 22 МН

-
- У Стародавньому Єгипті існувала державна власність на землю. Вона належала фараонові, який надавав її чиновникам, воєначальникам, жерцям. Державні чиновники відповідали за розвиток і утримання іригаційної системи, спостерігали за підйомом води в Нілі. Держава здійснювала великі будівельні роботи зі розбудови каналів і водосховищ. Вже в період Середнього царства була створена система регулювання руху води з Нілу до водосховищ, яка дозволила створити велику Фаюмську оазу.

-
- Особливістю економіки Стародавнього Єгипту, що склалася внаслідок культурного укладу життя, було співіснування сільської громади з рабовласницьким господарством. Збереження сільської громади зумовлювалося специфікою природних умов. Спекотний клімат країни вимагав зрошення в сільському господарстві, але постійні розливи Нілу, значна заболоченість вимагали осушення земель. У цих умовах єгиптянам доводилося створювати безліч іригаційних споруд. Їх будівництво було можливо лише при поєднанні зусиль багатьох людей. Усе це зберігало громаду, яка з родової стала сільською.
 - Багатство не визначало становище людини в єгипетському суспільстві, а визначалося становищем: людина могла бути лише настільки багатою, наскільки це давала їй певна посада. Державним характером господарства визначалося становище селянина. Він жив своїм будинком зі своєю родиною, опікувався господарством, але навіть биків для обробки землі він отримував від держави на деякий час.

ЗЕМЛЕРОБСТВО

- Сільське господарство було основою цивілізації Стародавнього Єгипту. Після того як земля була належним чином підготовлена, починали висівати насіння. Втім посівні роботи ще не були закінчені: ще потрібно було втиснути зерно в щільну мулисту землю. Для цього по щойно засіяних полях проганяли овець.
- Зернові жали коротким серпом, зрізуючи їм стебла високо над землею, іноді близько до колосся, оскільки солома була непотрібна і лише ускладнювала молотьбу. Слідом за цим відбувалася обробка зерна. Наприкінці збору врожаю, з'являлися державні чиновники — «писар житниці» і «вимірювач зерна». Вони вимірювали кожну купу зерна перед тим, як вона передавалася до житниці.

СКОТАРСТВО

- Скотарство займає дуже багато місця на малюнках, що вкривають пам'ятники: майже в кожній гробниці епохи Давнього царства зустрічаються пастух з тваринами. Улюбленою твариною був бик. Корова була для них священною твариною, в образі якого з'явилася богиня Ісіда, бик вважався досконалим втіленням героїчної сили і могутності.
- Єгиптяни вивели з зебу кілька порід худоби, які розрізнялися не тільки своїм зовнішнім виглядом, але і якістю свого м'яса.

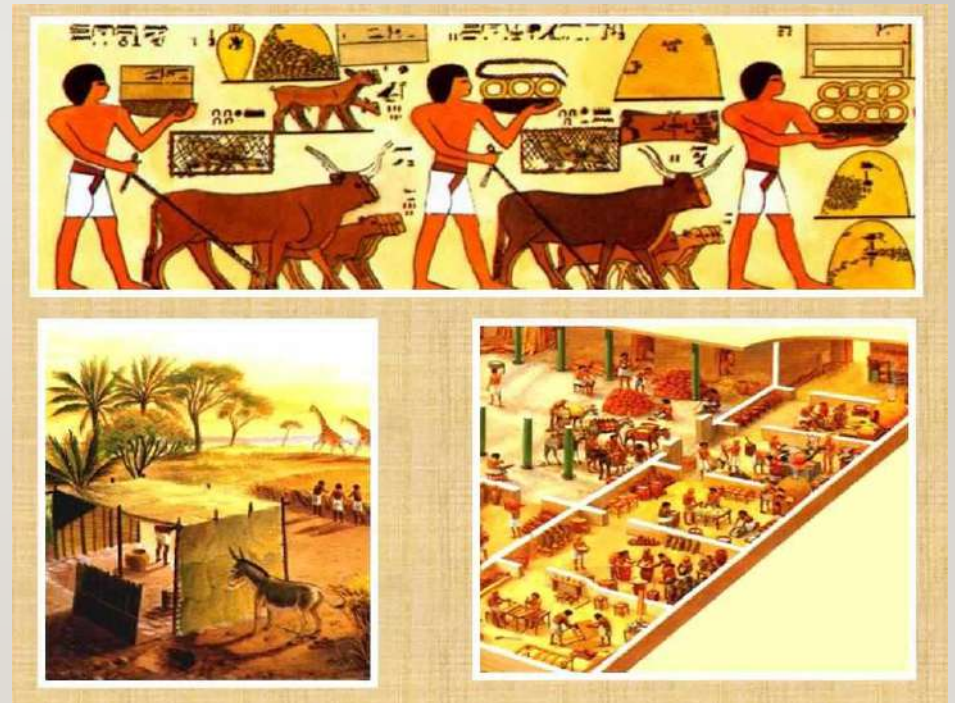
В СТАРОДАВНЬОМУ ЄГИПТІ АКТУАЛЬНИМИ БУЛИ ТАКІ ВИДИ РЕМІСНИЦТВА:

- Ткацтво
- Гончарство
- Каменярство
- Ковальство
- Ювелірна справа
- Шкіряне виробництво
- Суднобудівельне виробництво

ТОРГІВЛЯ

- Єгипет уже з давніх часів торгував з іншими країнами. Про це свідчать знахідки, виявлені вченими в долині Нілу. Такому швидкому розвитку сприяло дуже вигідне географічне положення Єгипту.
- Розквіт торгівлі припадає на періоди правління XVIII і XIX династій. У цей час володарі інших країн намагалися домогтися торговельних зв'язків з Єгиптом. Відбувається зближення з Близьким Сходом і Індією. Товарообмін з Месопотамією здійснювався через Палестину і Сирію. З занепадом самостійної держави занепала торгівля, яку захопили посередники та представники панівних народів.

БАНКІВСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

- Операції з нерухомістю (продаж, застава землі, будинків), торгівля всередині країни, і особливо зовнішня торгівля, викликали потребу створення банків, які з'явилися в II тисячолітті до н. е.
- Банки давали позики. Якщо матеріальне становище позичальника було стійко, він отримував позику під 20-30 % річних. Якщо його економічний стан був сумнівний, то банк брав під свій контроль нерухомість позичальника.

ФІНАНСИ І ПОДАТКИ

- Особливістю давньоєгипетської економіки було своєрідне нормування у вигляді твердо фіксованих витрат і доходів. Його основна мета полягала в забезпеченні скарбниці і господарств постійними джерелами надходжень. Об'єктами нормування були земля, зерно та інші продукти, утримання працівників, а також податки. Посада податківця була матеріально відповідальною. Неможливість забезпечити затверджену норму збору могла привести його до страти.

ФІНАНСИ І ПОДАТКИ

- Існувало декілька засобів обліку, зокрема за типами записів — за типами землеволодіння і відповідальності. При першому типі записів на папірусі записувалося: «Земля, оброблена таким-то», включає в себе: розмір ділянки, норму збору (норму оподаткування) з одиниці площі — 5 мірок зерна арур землі середньої якості, загальну суму збору. Всі три цифри записувалися червоною тушшю. Записи другого типу відносяться до інших форм власності. Вони починаються зі слова «частка, частина» і складаються з трьох цифр, з яких перша — чорна, а решта — червоні. Перший показник — загальна площа ділянки, другий — оподатковувана податком, третій — норма оподаткування. Вона постійна і фіксована — $1/4$ міри зерна.
- Крім того, існував ще один тип запису — з двох чорних цифр, причому ділянки виміряні не в арур, а в земельних ліктях. Зміст записів досі повністю не з'ясовано, але умовно перекладається як необроблена і тому не оподатковувана податком земля.
- Технологія обліку за допомогою описів залежала від економічного змісту облікових об'єктів. Оскільки різні за призначенням об'єкти враховувалися в одному опису, то в ній співіснували всі три форми облікової реєстрації. Головним був господарський контроль, об'єктами якого перш за все були земля і відповідальні за неї.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

Курортний-готель Львівської області “СВІТЯЗЬ”

Підготував - Красніков Данііл 11 ТР

Курортний СПА-готель «Світязь»

Трускавець

Інфраструктура та послуги

Лікування

Ціни

СТАНДАРТ

від 1440 ₴

за номер

ЛЮКС

від 2270 ₴

за номер

СІМЕЙНИЙ НАПІВЛЮКС

від 1730 ₴

за номер

АПАРТАМЕНТИ GRAND SUITE

від 4500 ₴

за номер

Висновки

Дякую за увагу!

Становлення первісного суспільства на території України

РОБОТУ ВИКОНАЛИ СТУДЕНТКИ 12 ЕМ-К

ЯКУЩЕНКО АЛІНА

РОМАНЧЕНКО АНАСТАСІЯ

Зародження людського суспільства. Основні теорії первісного розвитку людства та періодизація

Період існування первісного суспільства за часом був найтривалішим в історії людства. За найновішими даними, він бере початок не менш як півтора мільйона років тому. В Азії та Африці перші цивілізації виникли на межі IV-III тис. до н. е., в Європі та Америці - в I тис. до н. е.

Періодизація історії первісного суспільства становить складну і поки ще не вирішену наукову проблему.

У сучасній науці існує кілька періодизацій первісного суспільства:

- загальна (історична),
- археологічна,
- антропологічна

Історію первісного суспільства поділяють на три періоди:

- кам'яний (від появи людини - III тис. до н. е.),
- бронзовий (III-I тис. до н. е.),
- залізний (I тис. до н. е. - I ст. н. е.).

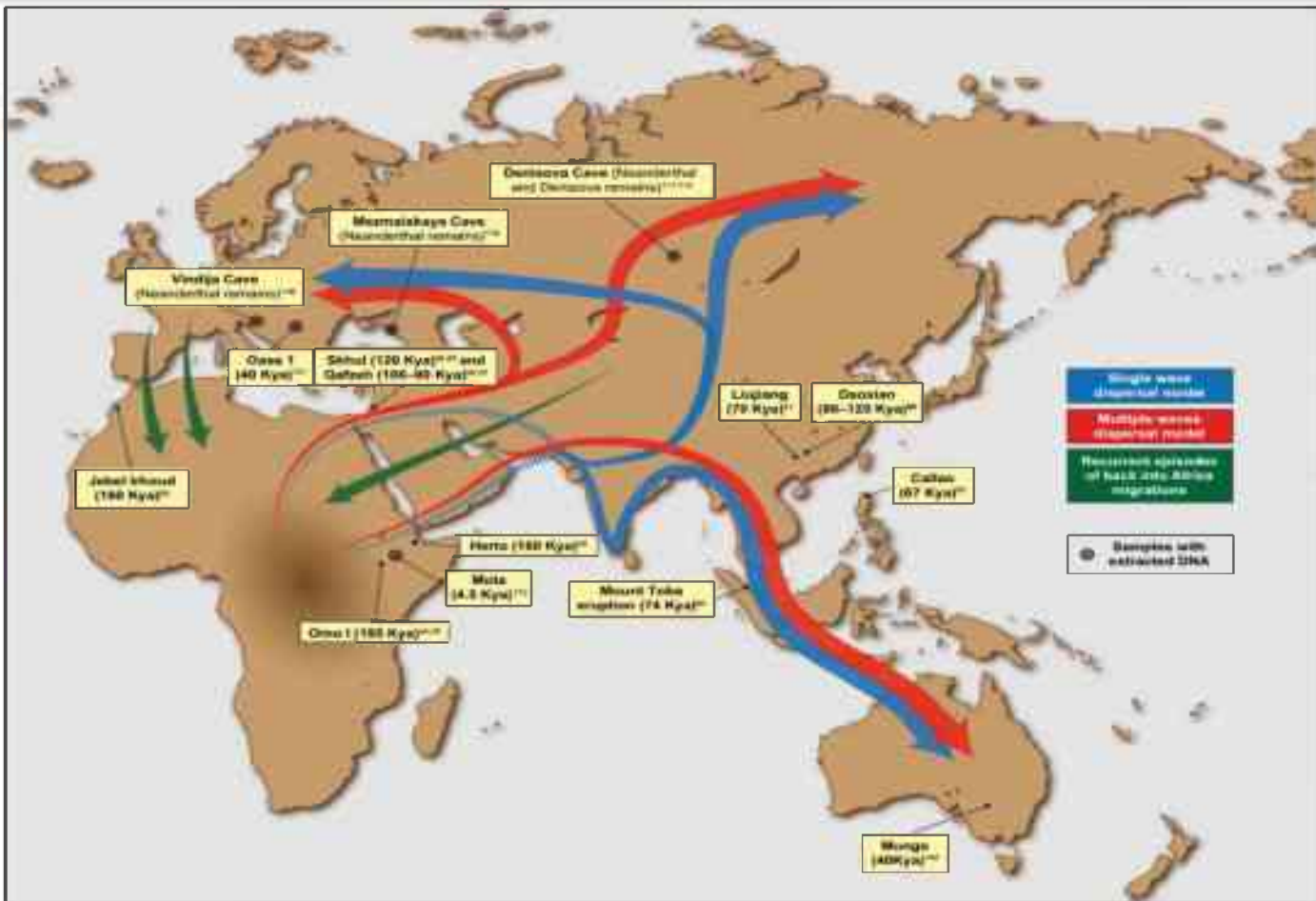

Кам'яний вік поділяється на:

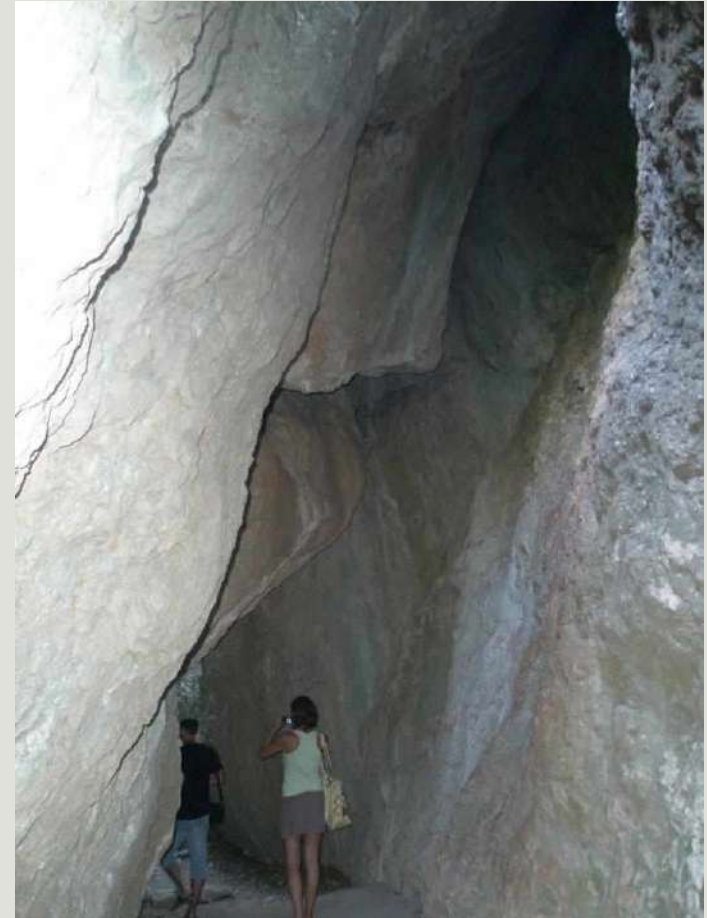
- нижній палеоліт (3 млн.-150 тис. років тому);
- середній палеоліт (150-40 тис. років тому);
- верхній палеоліт (40-10 тис. років тому);
- мезоліт (10-7 тис. років тому);
- неоліт (6-4 тис. років тому);
- енеоліт (4-3 тис. років тому).

В добу нижнього палеоліту частину Європи заселяли предки сучасної людини

**В Україні знахідки решток неандертальців належать до пізньої фази
(Кіік-Коба, Заскальна в Криму).**

У добу останнього льодовикового періоду (вюрмське похолодання), яке почалося приблизно 70 тис. років тому, **діяльність предків людини ускладнилася**. Наступ льодовиків змінив характер господарської діяльності. Деякі види тварин вимерли або відійшли на південь. Це привело до появи спеціалізованого полювання, пов'язаного з одним видом тварин. Неандертальці полювали на печерного ведмедя (Північне Причорномор'я, Польща, Словаччина, Румунія, Австрія, Угорщина), оленя (Німеччина), зубра (Поволжжя, Кубань, Приазов'я), мамонта (Подністров'я, Угорщина), дикого віслюка та сайгу (Крим).

Основною їжею неандертальців в Європі було м'ясо. Для групи в 20-30 осіб необхідно було 200 кг м'яса на тиждень. Потреба в їжі сприяла виникненню полювання загінним методом (коли тварин заганяють у природні та штучні пастки або на групу мисливців, що кидають списичи камені). У таких полюваннях брало участь до 100 осіб.

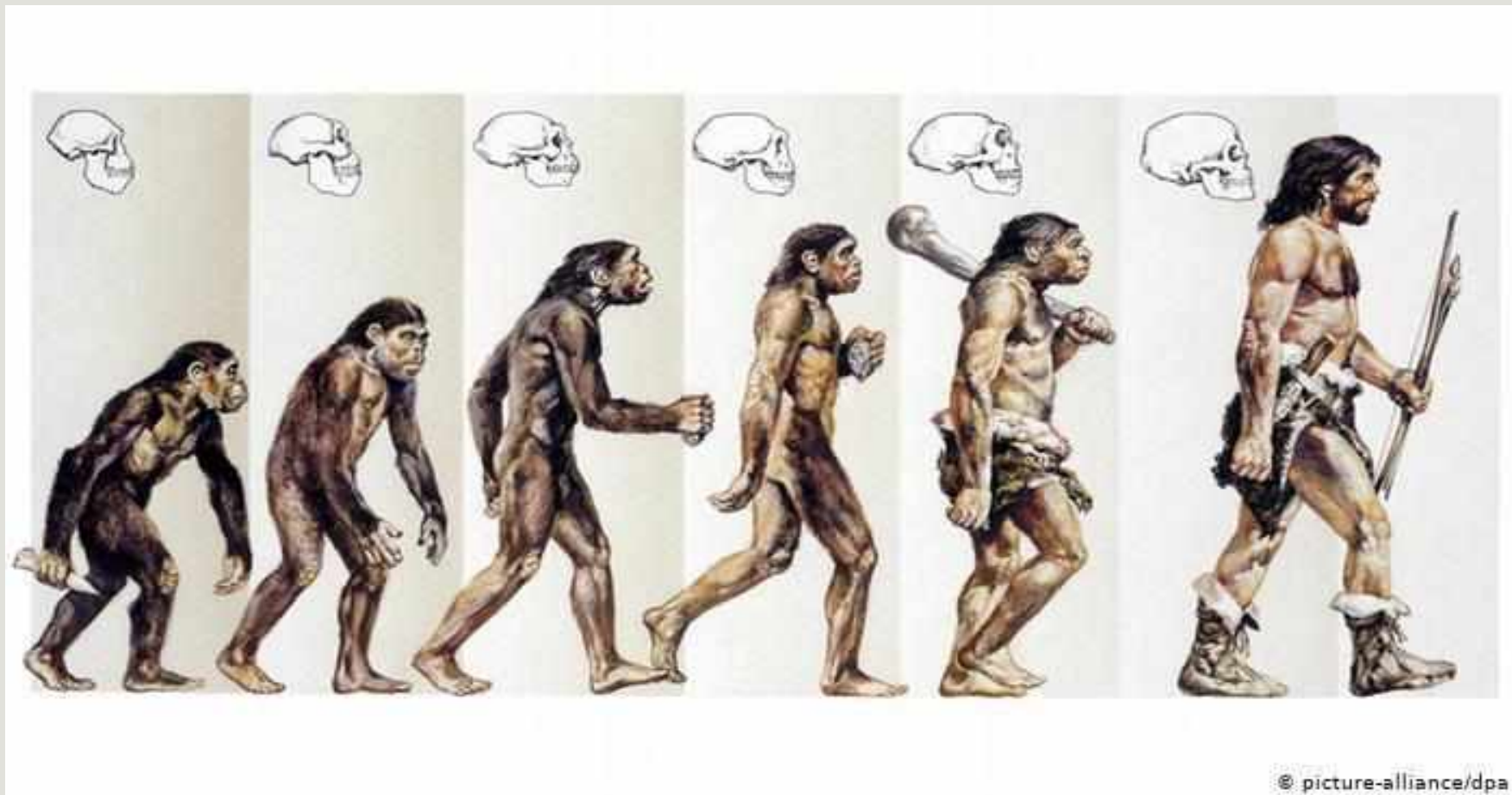

Залежно від нових видів діяльності та побуту змінювалася й технологія виготовлення знарядь праці.

Вона полягала в детальному додатковому ретушуванні робочих частин інструментів та зброї. В умовах холодних зон люди навчились видобувати вогонь, який тепер захищав їх від холоду. Урізноманітнілася не тільки матеріальна культура, а й зародилася духовна культура. На основі полювання з'являються перші релігійні уявлення, зокрема культ печерного ведмедя (Швейцарія, Німеччина). Поховання неандертальців фіксують появу знань про потойбічний світ.

Процес антропогенезу завершується приблизно 40 тис. років тому формуванням людини сучасного типу та організацією родової общини.

Дякуємо за увагу!

ПРЕЗЕНТАЦІЯ НА ТЕМУ: НАУКОВІ ПОГЛЯДИ ЦИЦЕРОНА

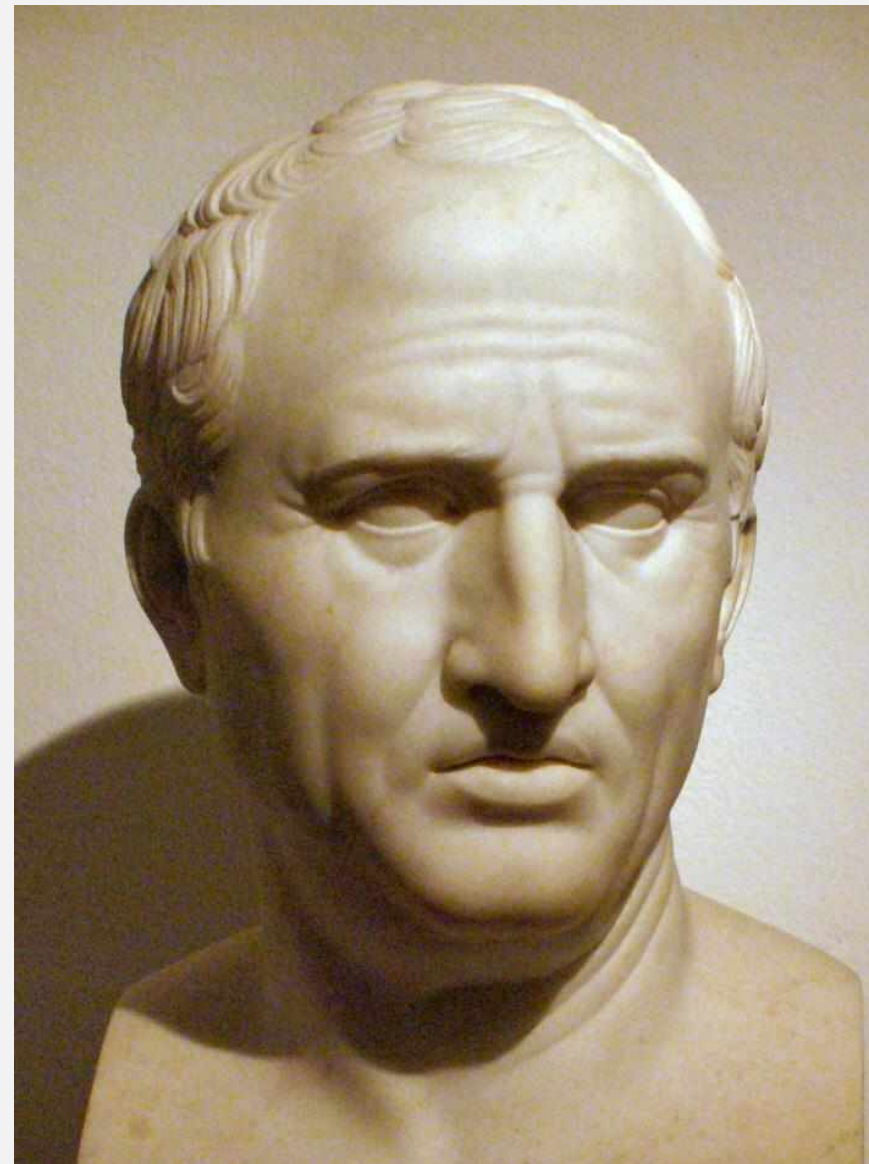
Виконали студентки 12 ЕМ-К

Якущенко Аліна

Романченко Анастасія

Марк Туллій Цицерон, або Цицерон (3 січня 106 до н.е – 7 грудня 43 до н.е.) - давньоримський політичний діяч, видатний оратор, філософ та літератор. Один із зачинателів римської розповідної прози. У 70 до н.е. Цицерон став найпопулярнішим адвокатом у Римі. Він неодноразово виступав у цивільних процесах: до нас дійшли фрагменти його промов і повністю збереглися.

Також він створив свій особистий стиль промови, який вирізнявся водночас лаконічністю і пишністю. Відомий оратор умовно ділив промову на три частини: вступ, основна частина і завершальна. Перша та остання частини виділялися своєю емоційністю, адже в першій потрібно було завоювати увагу аудиторії, а в останній - вказати на те, яке рішення мають прийняти слухачі. В основній частині Цицерон навпаки не використовував маніпуляцій емоціями, а проговорював чіткі аргументи, адже саме ця частина мала переконувати натовп.

Цінність його як оратора полягає в декількох факторах.

- По-перше, Цицерон володів широкою теоретичною базою. Завдяки своїм філософським знанням він міг по-новому описувати старі чи загальновідомі предмети. Це один з чинників, який найбільше захоплював натовп, оскільки мислення Цицерона було зовсім іншим і ширшим у порівнянні з масами. Окрім філософської бази, він майстерно володів риторичними навичками: вмів скласти промову так, що у ній одночасно поєднувалась чіткість, впевненість і гнучкість.
- По-друге, Цицерон перший, хто стилістично вноормував латинську мову. Він окреслив норми розмовної мови освіченої частини римського населення і вдосконалив ораторську промову новими засобами.
- По-третє, Цицерон вмів маніпулювати людськими емоціями. Для античного оратора така навичка була безцінною, адже емоції підсилювали ефективність промови. Якщо потрібно було підкреслити трагічність ситуації, то Цицерон провокував людей на сльози й співчуття. Те саме відбувалося і з позитивними емоціями. Оратор легко розумів, що відчуватиме людина в тій чи іншій ситуації, і завдяки такому контакту з аудиторією він зазнав невмирущої слави.

Цицерон вважав, що філософію варто вивчати державним діячам, а заняття філософією під час вимушеного видалення від політики вважав альтернативою політичної діяльності.

Загалом погляди Цицерона можна охарактеризувати як поміркований скептицизм в основних філософських питаннях із значних впливом на мислителя ідей стоїцизму в сфері етики й політичної теорії. При цьому скептицизм філософа не був самоціллю, а мав прикладний характер. Цицерон співставляв різні точки зору, намагаючись наблизитися до істини.

Цицерон, зокрема, розглядав питання про «найкращу державу і найкращого громадянина». Його політичні погляди знаходяться під впливом давньогрецької думки, зокрема Платона, Аристотеля, Панетія, Полібія й стоїків. Разом з тим теоретичні напрацювання давньогрецьких філософів Цицерон намагався поєднати з соціальними й політичними реаліями Стародавнього Риму. Він постійно акцентує увагу на специфіці Римської держави й на досвіді римської історії. Цицерон навіть ставить перед собою завдання – обґрунтувати особливу місію Римської держави, протиставляючи її грецьким полісам.

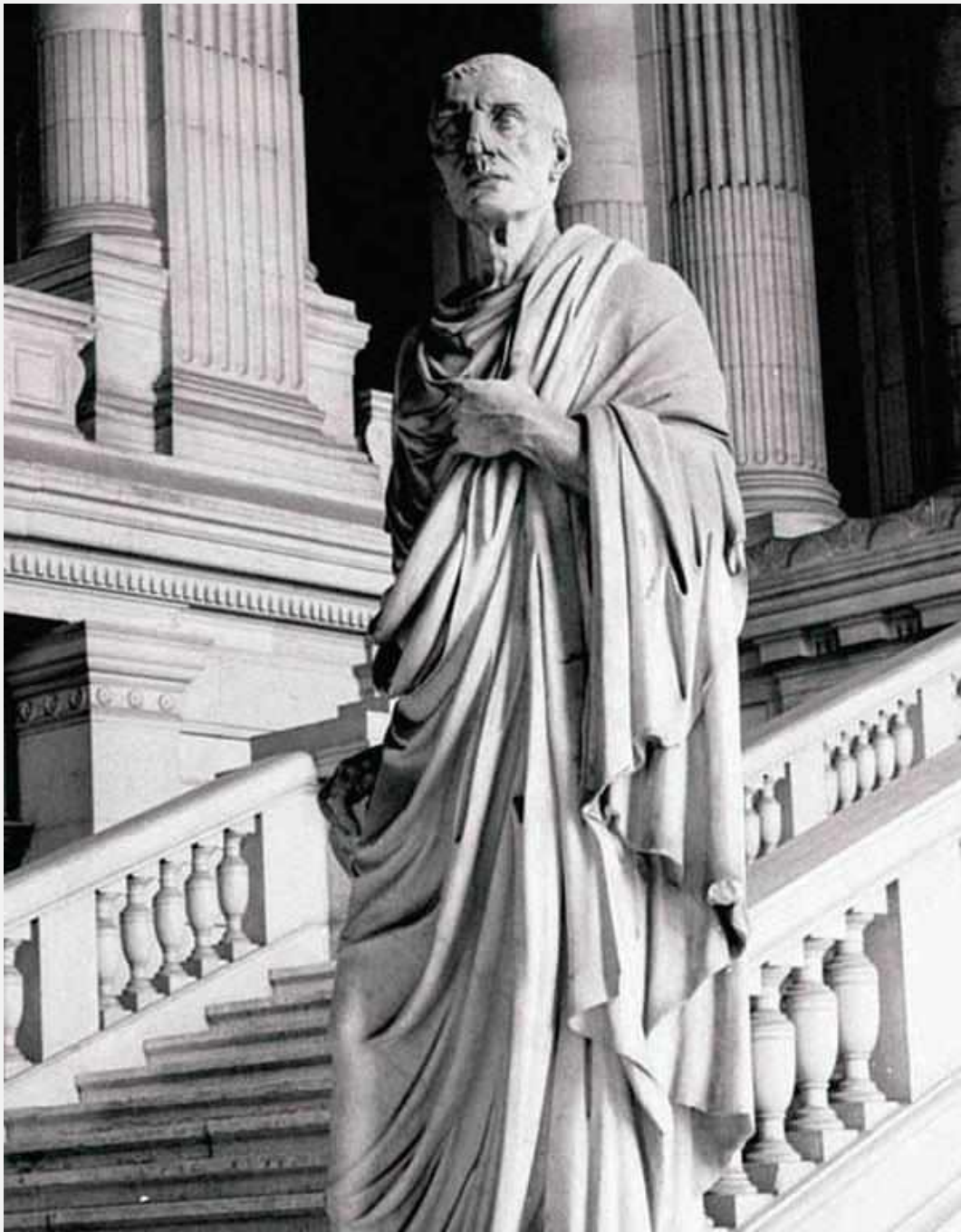

Так, він говорить, що в Римі поступово відбувалося формування законодавства в ході політичного розвитку, в той час як грецькі поліси отримували основні закони від однієї людини. Цицерон також вів мову про переваги держави, яка не знаходиться на морському узбережжі. Грецькі міста-держави якраз розташовувалися на узбережжі – на відміну від Риму. Також мислитель говорив про переваги римської виборної монархії, протиставляючи її політичному досвіду Спарти, де титул царів передавався у спадок.

Державу Цицерон визначає як справу, що належить народу. «Отже – писав він у трактаті «Про державу» а – спільнота є справою народу, а народ – це не будь-яке зібрання людей, що якимось чином об'єдналися, але зібрання багатьох людей, пов'язаних між собою згодою у питаннях права та спільністю інтересів. Першою причиною для такого зібрання є не стільки їхня слабкість, скільки, так би мовити, вроджена потреба жити разом. Бо людина не схильна до усамітненого існування і самотнього блукання...» Держава, в трактуванні Цицерона, є не тільки вираженням спільного інтересу всіх її вільних членів, що було характерним і для давньогрецьких традицій, але й одночасно узгоджене правове спілкування цих членів, як певна правова освіта, «загальний правопорядок». Головну причину походження держави Цицерон вбачав не стільки у слабкості людей і в їх страхів, скільки в їхній вродженій потребі жити разом.

Вплив Аристотеля помітний і в трактуванні Цицероном ролі сім'ї як початкової ланки суспільства, із якої поволі і природним шляхом виникає держава.

Він підкреслював першочерговий зв'язок держави і власності та поділяв положення стоїків у тому, що причина утворення держави – охорона власності. Порушення недоторканності особистої і державної власності Цицерон характеризує як порушення справедливості і права.

Є в Цицерона також міркування, як урядовець має ставитись до законів. З цього приводу він писав: «Якою мірою закони керують урядовцем, так само урядовець керує людьми, тож, по правді, можна сказати: урядовець є закон, що промовляє, а закон – урядовець, що мовчить». І все ж мислитель вважав, що закони не завжди можуть забезпечити справедливість на землі. Тому в книзі VI трактату «Про державу» він описує «Сон Сципіона», висуваючи ідею про посмертне відплату за справедливе життя.

Також Цицерон застерігав від надто точного дотримання букви закону, оскільки це може привести до несправедливості.

Загалом погляди Цицерона стали своєрідним синтезом давньогрецьких політичних і правових теорій. До того ж цей синтез був адаптований до римських реалій. Погляди Цицерона набули популярності як у Римській імперії, так і в країнах Європи в період Середньовіччя і навіть Нового часу. І ці погляди справили помітний вплив на західноєвропейську політичну й правничу думку.

- «Живет свободно только тот, кто находит радость в исполнении своего долга».
- «Если мы хотим пользоваться миром, приходится сражаться».
- «Счастливая жизнь начинается со спокойствия ума».
- «Через сомнения приходим к истине».
- «Величайшее из достоинств оратора — не только сказать то, что нужно, но и не сказать того, что не нужно».
- «Жить — значит мыслить».
- «Ничто так не сближает, как сходство характеров».

Передумови великих географічних відкриттів

Роботу виконали студентки 12 ЕМ-К групи

Якущенко Аліна

Романченко Анастасія

Доба великих географічних відкриттів стала переломною між середніми віками та новим часом: людство накопичило достатньо знань і відчуло потребу пізнати Землю з її невідомими просторами.

Наприкінці середніх віків торгівля з країнами Сходу набула постійного характеру.

З'явилася велика кількість посередників (арабів, італійців), що призводило до подорожчання товарів. Шлях до Індії через Єгипет і Червоне море повністю контролювали араби, які не допускали сюди європейців.

До пошуків казково багаті Індії європейців підштовхувала й інша причина: для розвитку торгівлі, заснування нових підприємств потрібні були золото і срібло. У Західній Європі його не вистачало.

Передумовами великих географічних відкриттів стали важливі удосконалення, досягнуті на той час у мореплавстві та військовій справі, зокрема:

1. Португальці в XV ст. створили швидкий і легкий вітрильник для далеких подорожей — каравелу. Вона мала три щогли з прямими і скісними вітрилами та могла рухатися за будь-якого вітру, досягаючи швидкості 22 км на годину.

2. Було удосконалено компас і морські карти. Компас, що з'явився в Європі наприкінці XII ст., мав вигляд магнітної стрілки, яку клали на шматок дерева, що плавав у посудині з водою. Тепер же магнітну стрілку скріпили з котушкою і наструмили на стержень, що надало їй схожості з сучасним морським компасом. У XIV ст. з'явилися перші морські компасні карти-портолани з нанесеною компасною стрілкою. Вони досить точно відображали відомі європейцям землі та моря.

3. Європейські мореплавці почали використовувати винайдену арабами астролябію для визначення місцезнаходження корабля у відкритому морі за зірками.

4. Важливе значення мало і вдосконалення вогнепальної зброї: було винайдено ручні її різновиди — аркебузи, пістолети, мушкети.

Дякуємо за увагу!

ПЕРВІСНЕ НАГРОМАДЖЕННЯ КАПІТАЛУ У ФРАНЦІЇ

Роботу виконали студентки 12 ЕМ-К

Якущенко Аліна

Романченко Анастасія

Процес первісного нагромадження капіталу мав місце і у Франції, але форми його були досить своєрідними. На початок 16 ст. Франція майже завершила своє територіальне об'єднання і була єдиною і сильною державою.

Розвиток товарно-грошових відносин та домінування грошової ренти призвели до важливих наслідків.

Буржуазія та чиновне дворянство (люди мантиї), яке вийшло з неї, в великих масштабах скупали права сеньйорів на збирання феодальної ренти, а також селянські борги. Вони ж надавали позики під заставу землі у формі так званої конституйованої ренти, при якій відсотки за позику сплачувалися натурою чи грошима із розрахунку на всю площу господарства боржника.

Борги часто сплачувалися декількома поколіннями. Заборгованість дуже часто приводила до змушеного продажу землі.

Також Буржуазія посилювала свій вплив і другим шляхом.

Представники французької буржуазії з метою закріплення свого спеціального положення купували дворянські титули, посади в урядових фінансових закладах.

Таким чином, частина французької буржуазії вже у 16 ст. заробила великі капітали на податковій системі дворянської держави. Ця обставина зумовила характерну рису, яка мала для французької буржуазії негативні наслідки і вона стала менш заповзятою у порівнянні з англійською чи голландською. Французи відставали у промисловості та торгівлі від своїх конкурентів, тому що найбільша частина грошового капіталу залишалася у фінансовій невиробничій сфері.

Дякуємо за увагу!

ЕКОНОМІЧНІ ПОГЛЯДИ ФОМИ АКВІНСЬКОГО

Виконали студентки 12 ЕМ-К
Якущенко Аліна
Романченко Анастасія

Фома (Тома) Аквінський (кінець 1225 або початок 1226-1274), теолог, філософ-схоласт. Він народився в Роккасекка, родовому замку поблизу Аквіно. Фома належав до знатного роду Неаполітанського королівства. Він виховувався у бенедиктинців в монастирі Монте-Кассіно, а пізніше вивчав вільні науки в Неаполітанському університеті.

1245 р Аквинат, як його часто називали, вступив до Паризького університету для вивчення теології, де його наставником був Альберт Великий. Слідом за вчителем Фома відправився в Кельнський університет.

Концепція Фоми
Аквінського спирається
на багато
аристотелевские ідеї, які,
однак, включені в
християнські рамки.

Фома
"християнізував"
Аристотеля. Вчення
Фоми Аквінського - це
синтез християнства і
аристотелизма.

Формулюючи свої економічні погляди, філософ концентрує увагу на поділі праці. Фома бачить у поділі праці природну підставу для станової ієрархії. В його уяві, один вид праці - фізичний (простий, чорний, рабська), а інший - благородний (духовний).

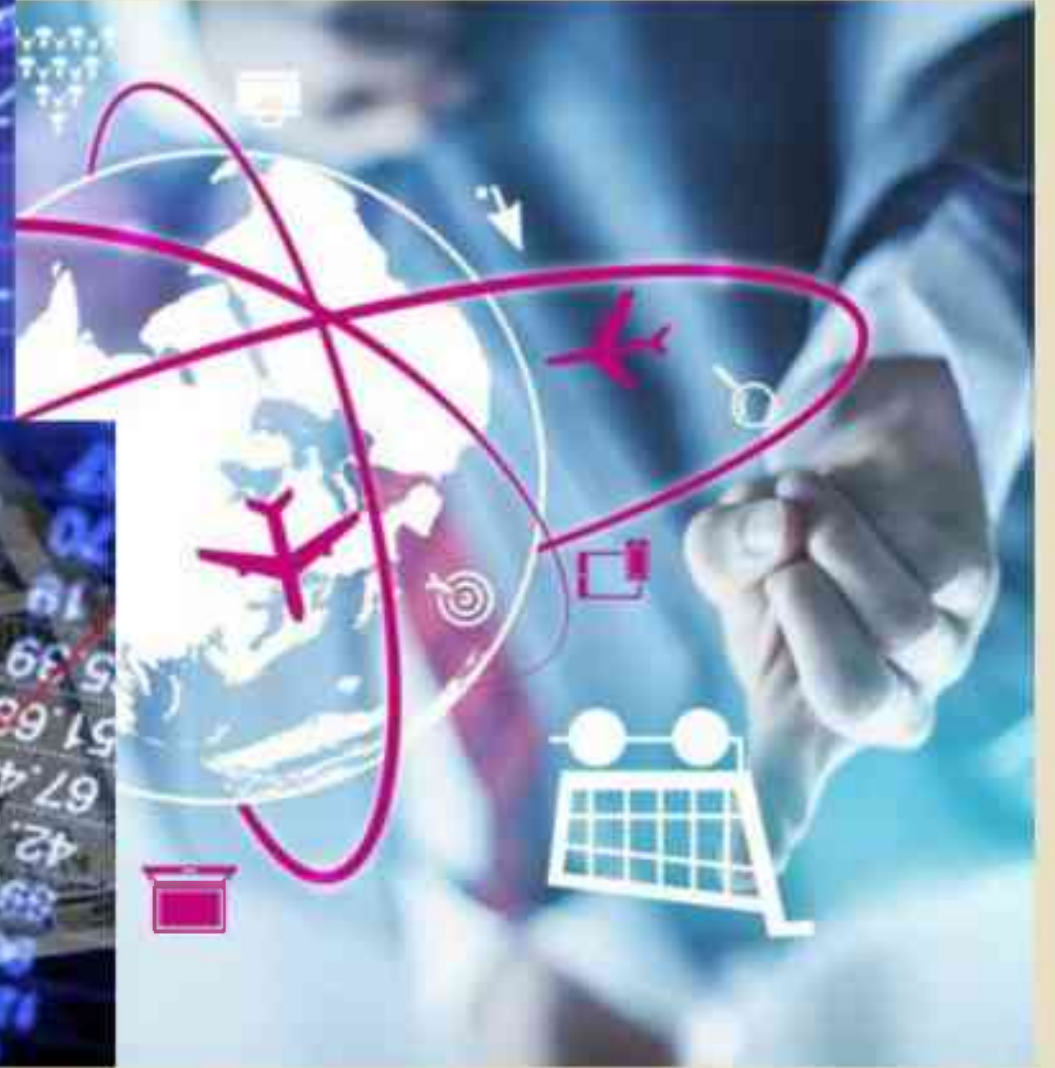
Деякі коментатори томизма вбачали в такому обґрунтуванні вплив Аристотеля, який ототожнював фізична праця насилу рабським. Однак тут справа в іншому: Аквінат був ідеологом феодального світу, де різко виражене розподіл суспільства на окремі стани - стани панів і стани підлеглих.

SLAVES RETURNING TO THEIR LORDS.

Фома Аквінський пояснював, що поділ людей за різними професіями обумовлено, по-перше, божественним провидінням, яке розділило людей по станам, а по-друге, природними причинами, визначальними схильність різних людей до різних професій. Таким чином, відмінності в праці впливають на гідність людини, яке мислитель пов'язує з тим чи іншим станом, тобто до займаним становищем у суспільстві.

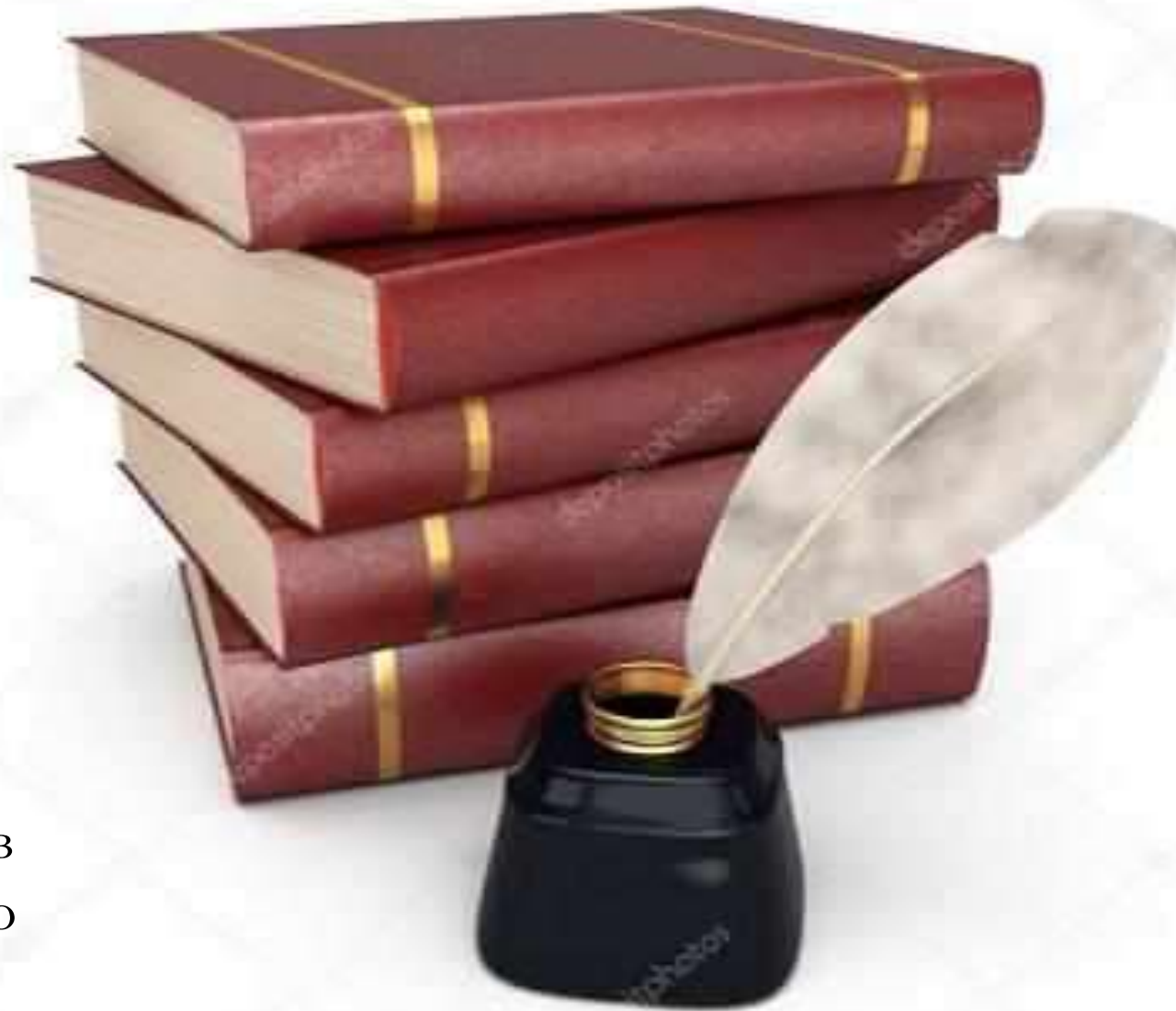

Фома слідом за Аристотелем підкреслював рівність обмінюваних товарів. Однак, на відміну від античного філософа, він виходив з принципу "користі", вважаючи, що обмениваючися особи дають різну оцінку товарам.

Слід зазначити, що Аквінський вносив у поняття "справедлива ціна" і станові мотиви.

Так, він вважав, що при визначенні "справедливої ціни" слід виходити з витрат продавця і приєднати до них той дохід, який дає продавцеві можливість жити відповідно його місцю в становій ієрархії Середньовіччя. Даний дохід повинен визнаватися нормальним для осіб його рангу.

На закінчення слід
зазначити, що Фома
Аквінський
кваліфікується
сучасною наукою як
один з провідних
представників
економічної думки
Середньовіччя, для
якої характерно
релігійно-етичне
обґрунтування
досліджуваних явищ в
контексті канонічного
вчення.

«Существование - это то, что приводит
все вещи к действительности.»

«Мы можем давать имя чему угодно в
той мере, в какой мы его понимаем.»

«Вещь, соотнесенная с умом, полагается
истинной в отношении того, что она
есть, и ложной в отношении того, что
она не есть.»

«Каждый ум должен понимать вещь так,
как она есть, в противном случае он
впадет в заблуждение.»

«Правители нуждаются в мудрецах
значительно больше, чем мудрецы
в правителях.»

«То, что ты не хочешь иметь завтра,
отбрось сегодня, а то, что хочешь иметь
завтра, — приобретай сегодня.»

Дякуємо за увагу!

Рекреаційні ресурси Київської області

Підготував - Красніков Данііл 11-ТР

Київська область

Києво-Печерська Лавра

Географічне розположення

Річка Дніпро

Пам'ятки

Біла Церква

Ворзель

Пуца-Водица

Буча

Золоті ворота

Софійський собор

Києво-Печерська лавра

Яготинський державний історичний музей

Яготинська картинна галерея

Археологічний музей
«Добронічівська стоянка»

Музей «Флігель Тараса Шевченка»

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!